

Arrest

nr. 174 174 van 5 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.L. BROCORENS, die *loco* advocaten J. HARDY en C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pasthoun te zijn. U bent 23 jaar oud, maar u bent niet op de hoogte van uw exacte geboortedatum. U bent geboren in het dorp X, gelegen in het district Aqcha in de provincie Jawzjan. U hebt altijd daar gewoond samen met uw ouders, uw oudere broer en uw zus.

Vanaf uw 7de levensjaar ging u naar school. Wanneer u 15 jaar was bent u drie jaar gestopt met school omdat deze werd gesloten door de taliban. Hierna ging u opnieuw naar school. In totaal ging u 10 jaar naar school. In 2009 werden uw vader en grootvader, samen met nog enkele andere mensen, gedood

door de taliban als gevolg van de betrokkenheid van uw grootvader bij de kiescampagne van Karzai. Na de dood van uw vader is uw broer gestart met werken voor de overheid. Uw broer werkte eerst een jaar voor de 'arbaki' (militie) in uw regio om vervolgens te starten met werken bij het National Directorate of Security (NDS). Hij is werkzaam in het centrum van Aqcha en in de provinciehoofdstad Shiberghan. Als gevolg van het werk van uw broer werd u drie maal gedwongen meegenomen door talibanleden omdat zij op deze manier uw broer onder druk wilden zetten om te stoppen met zijn job. U werd verschillende malen geslagen. Uw broer ging echter niet in op hun eis. Uw dorpsouderen zijn er telkens in geslaagd om u vrij te krijgen door middel van onderhandelingen met de taliban.

Nadat u voor de derde keer werd meegenomen en vrijgelaten hebben uw broer en moeder uw reis naar het buitenland geregeld. U was hiervan niet op de hoogte totdat u werd opgepikt in de stad Mazar-e-sharif, waar u op dat moment verbleef, om van daaruit het land te verlaten.

U verliet Afghanistan op 9 sambula 1394 (omgezet naar de westerse kalender 31 augustus 2015). Op 20 september 2015 kwam u aan in België, waar u op 1 oktober 2015 asiel aanvraagt.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara voor, een artikel van BBC over de dood van uw vader en grootvader en een brief van uw schooldirecteur waarin uw problemen worden bevestigd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooraleerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de werkzaamheden van uw broer bij het NDS eerder oppervlakkig zijn. Gevraagd naar de concrete activiteiten van uw broer haalt u slechts algemeen aan dat hij patrouilles doet in dorpen met zijn manschappen (CGVS, pg. 15). Gevraagd naar meer specifieke activiteiten van uw broer kunt u hierover niets vertellen (CGVS, pg. 14, 15). U kunt ook niet aangeven of uw broer enige opleiding of training diende te volgen voordat hij bij het NDS terecht kon (CGVS, pg. 16). U verklaart dat uw broer een leidinggevende functie heeft binnen het NDS, hij zou de baas zijn maar u weet niet wat hij juist doet of wat zijn rang is (CGVS, pg. 14, 15). Dat u geen enkel specifiek element weet aan te brengen over het werk van uw broer, met wie u verklaart toch contacten te hebben en zelfs te beschouwen als uw vader (CGVS, pg. 18), ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat dergelijke persoon deel zou uitgemaakt hebben van uw familie. Uw verklaring voor uw onwetendheid over de werkzaamheden van uw broer is, omdat hij hier niet over wou vertellen (CGVS, pg. 15, 16). Aangezien dit een essentieel element is in uw asielaanvraag kan echter wel verwacht worden dat u zelf initiatieven zou genomen hebben om op andere wijze meer te weten te komen over de organisatie waarvoor uw broer zou gewerkt hebben. Gevraagd naar de algemene activiteiten van het NDS haalt u aan dat zij strijden tegen drugsmokkelaars en dealers (CGVS, pg. 14). Dat u slechts dit algemeen bekend feit kan aanhalen als activiteiten kan maar weinig overtuigen. U slaagt er ook niet in om een beschrijving te geven van het logo dat het NDS voorstelt (CGVS, pg. 18). Deze elementen tonen eerder onverschilligheid en zeer beperkte kennis aan ten aanzien van de organisatie waarvoor uw broer zou werkzaam zijn, wat aan de grond zou liggen van de problemen die u zou hebben gehad in uw land van herkomst.

U verklaart dat de keuze van uw broer om lid te worden van de arbaki en vervolgens van het NDS werd bepaald door de dood van uw vader en grootvader in het jaar 2009 (CGVS, pg. 18, 19). Er werd vastgesteld dat u in uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt verklaard **dat uw vader stierf 10 dagen voordat u geboren werd** (Vragenlijst DVZ punt 13). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze zwaarwichtige inconsistentie, is uw verklaring dat de tolk niet alles verstond en dat u erg gefrustreerd was door de tolk (CGVS, pg. 3). Dit is toch een opvallende verklaring aangezien het CGVS u expliciet aan de start van het gehoor de vraag heeft gesteld hoe dit eerste interview bij DVZ verlopen was voor u. Uw antwoord hierop was 'het ging goed' en u bevestigde dat u alles hebt kunnen vertellen waarom u vreest terug te keren naar uw land (CGVS, pg. 2). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid omtrent de dood van uw vader is uw verklaring dat u het vergeten was hoe slecht het eerdere interview gelopen was (CGVS, pg. 3). Wanneer u bij DVZ de vraag gesteld werd welke problemen hebben geleid tot uw vlucht uit uw land hebt u echter op geen enkel moment melding gemaakt van de dood van uw vader en grootvader door de taliban (Vragenlijst CGVS vraag 5). Dat u nu bij het CGVS voor het eerst melding maakt van deze feiten is toch een opvallende vaststelling. Ter ondersteuning legt u een artikel voor dat zou handelen over deze gebeurtenissen [Document 2, zie groene map]. Na vertaling (dd. 31/03/2016) van zowel uw taskara [Document 1] als dit artikel blijkt dat noch de naam van uw vader, noch deze van uw grootvader die geschreven staan op uw taskara vermeld worden in het artikel dat u voorlegt. Dit maakt dat er nog meer vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen met betrekking tot het overlijden van uw vader en de omstandigheden waarin dat gebeurde.

Ook uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban ten gevolge van de job van uw broer bevatten inconsistenties en tegenstrijdigheden met uw eerdere verklaringen. Bij DVZ

spreekt u over een ontvoering **vanuit uw huis door talibanleden en u werd één dag door hen vasthouden**. Ze vroegen u om samen te werken, waarmee u instemde en waarop zij u vrij lieten. Dit gebeurde **enkele dagen voordat u vertrokken bent** uit Afghanistan (Vragenlijst CGVS vraag 5). Wanneer bij het CGVS gevraagd wordt naar uw problemen verklaart u **meerdere malen meegenomen te zijn door de taliban** (CGVS, pg. 20). Gevraagd naar de reden waarom u dit dan eerder niet vermeldde op DVZ verklaart u dat ze gevraagd hebben om kort te zijn bij uw eerste interview bij DVZ (CGVS, pg. 21). Het betreft hier echter zwaarwichtige feiten die u niet eerder hebt vermeld. Wanneer het CGVS u vraagt naar de laatste keer dat u werd meegenomen blijkt dit volgens uw verklaringen te zijn gebeurd **tijdens de ramadan vanuit de moskee in uw dorp** (CGVS, pg. 21). De ramadan in het jaar 2015 liep in Afghanistan van 18 juni tot en met 20 juli. Dit is dus ook volledig tegenstrijdig met wat u verklaarde bij DVZ, waar u beweerde meegenomen te zijn **vanuit uw huis een paar dagen voor uw vertrek** uit Afghanistan (Vragenlijst CGVS vraag 5). U situeert uw vertrek uit Afghanistan zowel op DVZ als op het CGVS eind augustus 2015, op 9 sambula 1394 (31 augustus 2015), wat dus meer dan een maand na het einde van de ramadan van dat jaar is. Er kan toch verwacht worden dat u beter zou kunnen aangeven of uw laatste ontvoering door de taliban enkele dagen voor uw vertrek, dan wel meer dan een maand voor uw vertrek zou hebben plaatsgevonden.

Ook uw verklaringen bij het CGVS bevatten inconsistenties. Wanneer u gevraagd wordt naar wanneer u de eerste keer werd meegenomen door de taliban verklaart u dat dit was tijdens de ramadan van het jaar 1394 (2015) (CGVS, pg. 21). Vervolgens verklaart u plots dat u ook al werd meegenomen voor de start van de ramadan (CGVS, pg. 21). Geconfronteerd met deze inconsistentie, verklaart u dat u drie maal werd meegenomen en dat u niet meer exact weet wanneer, maar dat de laatste keer gedurende de ramadan was (CGVS, pg. 21). Dat uw verklaringen steeds veranderen tast uw algemene geloofwaardigheid sterk aan. Eerder verklaarde u ook dat u gedurende de ramadan gedurende een periode verbleven hebt in de stad Mazar-e-Sharif en dat u daar het offerfeest hebt gevierd (CGVS, pg. 9). Ook dit is dan weer niet consistent met uw verdere verklaringen dat u ontvoerd werd vanuit de moskee in uw dorp in diezelfde periode.

Uw enige verklaring voor al deze inconsistenties is het slechte verloop van het interview bij DVZ en de problemen die daar zouden geweest zijn met de tolk. Het CGVS heeft u echter expliciet aan de start van het interview de vraag gesteld hoe dit eerste interview verlopen was voor u. Uw antwoord hierop was 'het ging goed' en u bevestigde dat u alles hebt kunnen vertellen waarom u vreest terug te keren naar uw land (CGVS, pg.2). Nergens gaf u aan dat er vertaalmoeilijkheden geweest zijn en u ondertekende de vragenlijst en de verklaring gedaan op DVZ voor akkoord. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid is uw verklaring dat u het vergeten was hoe slecht het eerdere interview gelopen was (CGVS, pg.3). Indien het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werkelijk zo slecht is verlopen als u voorstelt bij confrontatie met inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen, is het niet aannemelijk dat u dit plots vergeten zou zijn.

U verklaart dat ook uw neven problemen hadden met de taliban en dat ook zij werden meegenomen om uw broer onder druk te zetten om te stoppen met zijn job (CGVS, pg. 17). Dit gebeurde nadat u Afghanistan had verlaten. Later verklaart u vreemd genoeg dat er voor uw zus en voor uw neven die daar wonen geen problemen zijn en dat alleen u werd lastig gevallen (CGVS, pg. 24). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze inconsistentie grijpt u terug naar uw eerste verklaring dat uw neven zouden zijn meegenomen.

Het is verder opvallend dat u verklaart niet op de hoogte te zijn geweest van uw geplande vertrek uit Afghanistan en dat uw broer en moeder dit geregeld hebben buiten uw medeweten (CGVS, pg. 23). U verklaart dat u zou gebleven zijn in uw land als u kon kiezen, wat toch een opmerkelijke vaststelling is voor iemand die stelt voor zijn leven te vrezen (CGVS, pg. 23).

Als gevolg van deze vaststellingen hecht het CGVS geen geloof aan uw asielrelaas. De stukken die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan deze bevindingen en omvatten eerder nog meer inconsistenties met uw mondelinge verklaringen. Na vertaling van uw taskara (dd. 31/03/2016) blijkt hierop vermeld dat u 18 jaar was in het jaar 1386 (2007-2008). Dit houdt in dat u op de dag van het gehoor ongeveer 26 jaar oud bent. U verklaarde echter dat u op dat moment 23 jaar zou zijn (CGVS, pg. 5). Ook bij uw leeftijd kunnen dus vraagtekens geplaatst worden. Het artikel dat u voorlegt is afkomstig van een openbare nieuwssite en handelt over een incident dat heeft plaatsgevonden in het jaar 2009. Zoals reeds eerder aangehaald wordt hierin noch de naam van uw vader, noch deze van uw grootvader genoemd. De brief van uw schooldirecteur als bewijs van uw problemen heeft een gesolliciteerd karakter waaraan weinig objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. In ieder geval hebben documenten slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan

krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Mazar-e-Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar-e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Mazar e-Sharif geldt dat de stad relatief geïsoleerd is geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Niettegenstaande

er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden zonder duidelijk aanwijsbaar doelwit, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif van de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif van de provincie Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazar-e- Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Mazar-i Sharif vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat de stad Mazar-e-Sharif u niet onbekend is. U verklaart dat u al heel vaak geweest bent in de stad (CGVS, pg. 9). U verklaart dat u gedurende de ramadan voor een langere periode verbleven hebt in de stad omdat u daar het offerfeest kon vieren zonder problemen (CGVS, pg. 9). U ging met uw moeder naar de stad om kledij te kopen omdat de kwaliteit daar beter was (CGVS, pg. 9). Ook wanneer uw moeder ziek was en nood had aan medische behandeling ging u naar de stad (CGVS, pg. 9). U verklaart letterlijk dat wanneer u problemen had in uw dorp met de taliban, u samen met uw moeder naar de stad ging waar u veilig was (CGVS, pg. 9). U geeft aan dat Mazar veilig is (CGVS, pg. 9).

Hoewel u verklaart geen familie te hebben in de stad, heeft u wel een heleboel vrienden die daar wonen en bij wie u reeds terecht kon om te logeren tijdens uw verschillende verblijven in de stad (CGVS, pg. 9). Deze vrienden waren onder andere mensen die u kende uit het district Aqcha en die zich voor hun veiligheid verhuisd waren naar de stad (CGVS, pg. 9). U verbleef er soms ook op hotel (CGVS, pg. 9).

Uit uw verklaringen blijkt verder ook dat uw familie beschikt over ruimschoots voldoende financiële middelen om zich te hervestigen naar de stad. U verklaart zelf dat de financiële situatie van uw familie goed was, dat u geen economische of financiële problemen had (CGVS, pg. 11). U beschikte over gronden, waar u zelf niet op diende te werken en deze liet bewerken door zeven of acht landbouwers. U beschikte verder ook over verschillende winkels en 'sarais' (markten met daarin meerdere shops) in het districtscentrum van Aqcha die u verhuurde aan mensen en waarvan uw familie ook inkomsten had (CGVS, pg. 11). Uw familie had daar ook één shop die werd uitgebaat door uw neef waar u soms ging helpen (CGVS, pg. 11).

U slaagt er niet in ernstige redenen aan te brengen waarom u zich niet in Mazar-e-Sharif zou kunnen vestigen. De enige reden die u aanhaalt is dat uw moeder niet bereid was om te verhuizen omdat zij de eigendommen in uw dorp niet wilde achterlaten. Uw zus, die getrouwd is, woont ook in uw dorp Tabai en uw moeder wilde haar ook niet achterlaten (CGVS, pg. 9). U verklaart tegelijkertijd echter dat u wenst dat uw moeder naar België zou komen wonen als u een verblijfsvergunning toegewezen krijgt (CGVS, pg. 23). Wanneer u gevraagd wordt waarom uw moeder wel naar België zou willen verhuizen als zij weigerde te verhuizen naar Mazar-e-Sharif, is uw antwoord dat zij zou komen als u het haar zou vragen (CGVS, pg. 23). Hieruit kan afgeleid worden dat uw moeder bereid zou zijn om te verhuizen en zich dus ook zou kunnen hervestigen in de stad Mazar-e-Sharif .

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mazar-e-Sharif over een veilig en redelijk intern vluchteralternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. U haalt geen concrete feiten of elementen aan betreffende de situatie in de provincie Balkh.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op een appreciatiefout en op de schending van artikel 48/3 tot 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 4, § 1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”* en van *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*.

Verzoeker meent dat hij heeft uitgelegd waarom hij niet méér informatie weet over het werk van zijn broer en over hoe die aan zijn job is geraakt. Hij verwijst naar zijn gehoorverslag en meent dat het werk van zijn broer bij de NDS als geloofwaardig moet worden beschouwd en dat uit het feit dat zijn brer zweeg over zijn werk niet kan worden afgeleid dat hij dit werk niet zou hebben gedaan.

Betreffende de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen over de dood van zijn vader op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en deze op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) voert verzoeker aan dat niet werd gevraagd of zijn verklaringen achteraf werden gelezen en dat dus geenszins kan worden afgeleid uit de vraag hoe het interview op de DVZ was verlopen of hij wel op de hoogte was van welke informatie werd vermeld op het formulier. Hij stelt dat er ook niet werd gevraagd of er geen probleem was met de tolk. Hij acht het mogelijk dat hij zich op de enkele seconden dat de vraag werd gesteld, zich niet onmiddellijk kon herinneren dat er op sommige momenten van het gehoor op de DVZ problemen waren met de tolk.

Wat betreft zijn arrestaties door de taliban verwijst verzoeker naar het aan het administratief dossier toegevoegde EASO-rapport en stelt dat, aangezien zijn broer voor de Afghaanse veiligheidsdiensten werkte, het aannemelijk is dat verzoeker het slachtoffer was van arrestaties door de taliban.

Vervolgens citeert verzoeker uit zijn gehoorverslag:

“Na het incident met mijn vader en grootvader waren er andere moorden, andere mensen werden vermoord en onze familie werd daarvan beschuldigd. De andere dorpelingen zijn tegen ons. Het is een soort vete geworden. Ze hebben mijn neef gedood. In 1393 en 1394 werden 45 mensen gedood in deze vete.

Maar dit is niet de reden dat u A hebt verlaten?

Dit is een van de redenen waarom ik gevlucht ben. De taliban heeft mij geslagen. Wanneer de ouderen mij thuis brachten, mijn grootmoeder is overleden toen ze mij zag want ze kreeg een hartaanval.”

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing geen enkel onderzoek werd gedaan naar dit asielmotief en dat ook tijdens het gehoor hierover geen verdere vragen werden gesteld. Hij acht dit een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht en eveneens mogelijks van het non refolement-beginsel.

Verder meent verzoeker dat uit de motivering in de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat hij zich zou kunnen vestigen in Mazar-e-Sharif. Dat hij in Mazar-e-Sharif veilig was, stemt niet overeen met zijn verklaringen. Verzoeker citeert uit zijn gehoorverslag. Hij wijst erop dat UNHCR stelt dat uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zouden zijn in één of ander deel van het land, niet kan worden afgeleid dat iemand er op ondersteuning kan rekenen. Hij verwijst naar een rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV). Hij wijst erop dat UNCHR de bijzondere kwetsbaarheid benadrukt van IDP's en het feit dat veel teruggekeerden uit het buitenland in een gelijkwaardige situatie als die van IDP's terechtkomen. Veel Afghaanse teruggekeerden komen terecht in informele vestigingen in steden als Kabul en Herat-stad. UNHCR formuleert specifieke voorwaarden die in aanmerking moeten worden genomen bij het bepalen van een intern vestigingsalternatief in de

Afghaanse context, aldus verzoeker. Verzoeker verwijst naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* en stelt dat het enkele vermoeden van het bestaan van een geïntegreerd sociaal netwerk in de plaats van hervestiging niet voldoende is en dat het aan verweerder toekomt om ook vast te stellen en te verifiëren of de bestaande sociale en familiale relaties effectief van dien aard zijn dat ze ook een effectieve steun kunnen en willen bieden. Betreffende zijn familie werd volgens verzoeker niet onderzocht of zijn familie of vrienden hem wel degelijk zouden steunen als hij zich zou vestigen in Mazar-e-Sharif. Hij wijst erop dat hij nooit heeft gewerkt en dat het feit dat zijn familie gronden heeft in zijn regio van herkomst, niet betekent dat hij zonder probleem een leven kan opbouwen in een stad waar hij geen familie heeft, enkel kennissen. Dat hij geld genoeg heeft, wordt volgens hem geenszins gestaafd door zijn verklaringen, daar hij meent dat uit zijn verklaring dat zijn familie geen financiële problemen had, niet kan worden afgeleid dat hij zich zonder probleem in een stad zou kunnen vestigen. Zijn familie heeft steeds in een dorp gewoond en haalde inkomsten uit hun gronden. Verzoeker verwijst nogmaals naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* en meent dat deze elementen niet werden onderzocht. Tevens verwijst verzoeker naar een rapport van het *Internal Displacement Monitoring Centre* en van *Radio Free Europe*. Hij voert aan dat de provincie Balkh nu zelf wordt getroffen door het conflict in Afghanistan. Tevens voert hij aan dat rekening moet worden gehouden met het feit dat hij behoort tot de Pashtoense minderheid, waardoor hij vervolging riskeert in Mazar-e-Sharif, zoals gerapporteerd door *Minority Rights Group International*. *“De bestreden beslissing had dus rekening moeten houden met het aantal IDP's in Mazar-e-Sharif, de discriminatie waarvan ze het slachtoffer zijn, de ellendige omstandigheden waarin die mensen leven en het feit dat er geen zekerheid is dat Mazar-e-Sharif nog beschermd zal zijn van het conflict dat aan zijn grens heerst. De bestreden beslissing heeft de vereisten van het UNHCR bijgevolg niet nagevolgd. Er kan niet afgeleid worden uit de bestreden beslissing hoe concreet verzoeker zich zal vestigen en zal voorzien in zijn noden zou hij zich daar, voor de eerste keer van zijn leven, moeten vestigen.”* Verzoeker meent tevens dat het volgens UNHCR aan verweerder toekomt om de mogelijke verblijfplaats te identificeren wanneer het zou gaan om een stad, want anders is het risico dat de persoon ontheemd zal geraken te groot. Onder verwijzing naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* stelt verzoeker dat hem nooit duidelijk werd gevraagd of hij, indien hij zou terugkeren naar Afghanistan, zich zou kunnen vestigen in Mazar-e-Sharif. Er werd enkel gevraagd of het toen niet mogelijk was om naar daar te verhuizen, waarop hij negatief antwoordde. Hij stelt dat hij niet in de mogelijkheid was om de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief te weerleggen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift vier rapporten (stukken 3-6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban werd ontvoerd omwille van het werk van zijn broer voor de *National Directorate of Security* (hierna: NDS). In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen met betrekking tot de werkzaamheden van zijn broer bij NDS oppervlakkig zijn, (ii) zijn verklaringen over de dood van zijn vader en grootvader op de DVZ niet overeenstemmen met zijn verklaringen hierover op het CGVS en in het artikel dat hij voorlegt noch de naam van zijn vader, noch de naam van zijn grootvader voorkomt, (iii) zijn verklaringen met betrekking tot zijn persoonlijke problemen met de taliban eveneens inconsistenties en tegenstrijdigheden bevatten, (iv) het niet aannemelijk is dat hij zelf niet op de hoogte zou zijn geweest van zijn geplande vertrek uit Afghanistan dat door zijn broer en moeder buiten zijn medeweten zou zijn geregeld, terwijl hij stelt dat als hij kon kiezen, hij in zijn land was gebleven, en (v) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Betreffende de in de bestreden beslissing aangehaalde oppervlakkigheid van verzoekers verklaringen over het werk van zijn broer bij NDS, citeert verzoeker enkele van zijn verklaringen uit zijn gehoorverslag waaruit volgens hem blijkt dat hij heeft uitgelegd waarom hij niet méér informatie weet over dit werk en over de wijze waarop zijn broer er aan geraakt is. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen is evenwel geen dienstig verweer. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen specifieke informatie kan geven over de patrouilles die zijn broer in de dorpen zou hebben uitgevoerd, over de opleiding of training die zijn broer zou hebben gevolgd en over de precieze functie en rang van zijn broer, terwijl hij vanuit België wel nog contact zou hebben met zijn broer. Dat zijn broer niet over zijn werk praat, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij, aangezien hij in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen die hij kende naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn broer, zich terdege tracht te informeren met betrekking tot deze werkzaamheden. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Waar in de bestreden beslissing – terecht – wordt gewezen op verzoekers tegenstrijdige verklaringen op de DVZ en het CGVS, voert verzoeker aan dat niet werd gevraagd of zijn verklaringen achteraf werden gelezen. In zoverre verzoeker bedoelt dat tijdens zijn gehoor op het CGVS niet expliciet werd gevraagd of zijn verklaringen op de DVZ hem werden voorgelezen, dient vastgesteld dat de door verzoeker op de DVZ ingevulde vragenlijst zelf vermeldt dat zijn verklaringen hem werden voorgelezen in het Pashtou (administratief dossier, stuk 17). Aldus kon de *protection officer* op het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat dit het geval is geweest daar er zich in het administratief dossier geen andere elementen bevinden waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Dit klemmt des te meer daar verzoeker bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat zijn interview op de DVZ goed is verlopen (gehoorverslag CGVS, p. 2). Dat hij op het moment dat deze vraag hem werd gesteld, zich niet onmiddellijk kon herinneren dat er problemen waren met de tolk op de DVZ, is een blote *post factum*-verklaring. Verzoeker geeft geen enkel aanvaardbare reden waarom hij zich op het moment van de vraagstelling niet zou kunnen hebben herinnerd dat er problemen zouden zijn geweest met de tolk op de DVZ. Waar verzoeker stelt dat hem niet expliciet werd gevraagd of er problemen waren met de tolk, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te “sturen”. Bijgevolg dient vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn broer werkzaam was bij NDS, waardoor ook de geloofwaardigheid van zijn persoonlijke problemen – namelijk dat hij door de taliban werd ontvoerd om zijn broer onder druk te zetten te stoppen met zijn werkzaamheden bij NDS – op de helling komt te staan.

Aangaande zijn ontvoeringen door de taliban, verwijst verzoeker in onderhavig verzoekschrift naar een deel uit het aan het administratief dossier toegevoegde EASO-rapport en stelt hij dat, aangezien zijn broer werkte voor de Afghaanse veiligheidsdiensten, het aannemelijk is dat hij het slachtoffer was van “*arrestaties door de Taliban*”. Deze informatie is echter van louter algemene aard en heeft geen betrekking de persoon van verzoeker. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Hoger kwam immers reeds vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van verzoekers broer bij de Afghaanse veiligheidsdiensten.

Gezien het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“U verklaart dat de keuze van uw broer om lid te worden van de arbaki en vervolgens van het NDS werd bepaald door de dood van uw vader en grootvader in het jaar 2009 (CGVS, pg. 18, 19). Er werd vastgesteld dat u in uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt verklaard dat uw vader stierf 10 dagen voordat u geboren werd (Vragenlijst DVZ punt 13). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze zwaarwichtige inconsistentie, is uw verklaring dat de tolk niet alles verstond en dat u erg gefrustreerd was door de tolk (CGVS, pg. 3). Dit is toch een opvallende verklaring aangezien het CGVS u expliciet aan de start van het gehoor de vraag heeft gesteld hoe dit eerste interview bij DVZ verlopen was voor u. Uw antwoord hierop was ‘het ging goed’ en u bevestigde dat u alles hebt kunnen vertellen waarom u vreest terug te keren naar uw land (CGVS, pg.2). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid omtrent de dood van uw vader is uw verklaring dat u het vergeten was hoe slecht het eerdere interview gelopen was (CGVS, pg.3). Wanneer u bij DVZ de vraag gesteld werd welke problemen hebben geleid tot uw vlucht uit uw land hebt u echter op geen enkel moment

melding gemaakt van de dood van uw vader en grootvader door de taliban (Vragenlijst CGVS vraag 5). Dat u nu bij het CGVS voor het eerst melding maakt van deze feiten is toch een opvallende vaststelling. Ter ondersteuning legt u een artikel voor dat zou handelen over deze gebeurtenissen [Document 2, zie groene map]. Na vertaling (dd. 31/03/2016) van zowel uw taskara [Document 1] als dit artikel blijkt dat noch de naam van uw vader, noch deze van uw grootvader die geschreven staan op uw taskara vermeld worden in het artikel dat u voorlegt. Dit maakt dat er nog meer vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen met betrekking tot het overlijden van uw vader en de omstandigheden waarin dat gebeurde.

Ook uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban ten gevolge van de job van uw broer bevatten inconsistenties en tegenstrijdigheden met uw eerdere verklaringen. Bij DVZ spreekt u over een ontvoering **vanuit uw huis door talibanleden en u werd één dag door hen vasthouden**. Ze vroegen u om samen te werken, waarmee u instemde en waarop zij u vrij lieten. Dit gebeurde **enkele dagen voordat u vertrokken bent** uit Afghanistan (Vragenlijst CGVS vraag 5). Wanneer bij het CGVS gevraagd wordt naar uw problemen verklaart u **meerdere malen meegenomen te zijn door de taliban** (CGVS, pg. 20). Gevraagd naar de reden waarom u dit dan eerder niet vermeldde op DVZ verklaart u dat ze gevraagd hebben om kort te zijn bij uw eerste interview bij DVZ (CGVS, pg. 21). Het betreft hier echter zwaarwichtige feiten die u niet eerder hebt vermeld. Wanneer het CGVS u vraagt naar de laatste keer dat u werd meegenomen blijkt dit volgens uw verklaringen te zijn gebeurd **tijdens de ramadan vanuit de moskee in uw dorp** (CGVS, pg. 21). De ramadan in het jaar 2015 liep in Afghanistan van 18 juni tot en met 20 juli. Dit is dus ook volledig tegenstrijdig met wat u verklaarde bij DVZ, waar u beweerde meegenomen te zijn **vanuit uw huis een paar dagen voor uw vertrek** uit Afghanistan (Vragenlijst CGVS vraag 5). U situeert uw vertrek uit Afghanistan zowel op DVZ als op het CGVS eind augustus 2015, op 9 sambula 1394 (31 augustus 2015), wat dus meer dan een maand na het einde van de ramadan van dat jaar is. Er kan toch verwacht worden dat u beter zou kunnen aangeven of uw laatste ontvoering door de taliban enkele dagen voor uw vertrek, dan wel meer dan een maand voor uw vertrek zou hebben plaatsgevonden.

Ook uw verklaringen bij het CGVS bevatten inconsistenties. Wanneer u gevraagd wordt naar wanneer u de eerste keer werd meegenomen door de taliban verklaart u dat dit was tijdens de ramadan van het jaar 1394 (2015) (CGVS, pg. 21). Vervolgens verklaart u plots dat u ook al werd meegenomen voor de start van de ramadan (CGVS, pg. 21). Geconfronteerd met deze inconsistentie, verklaart u dat u drie maal werd meegenomen en dat u niet meer exact weet wanneer, maar dat de laatste keer gedurende de ramadan was (CGVS, pg. 21). Dat uw verklaringen steeds veranderen tast uw algemene geloofwaardigheid sterk aan. Eerder verklaarde u ook dat u gedurende de ramadan gedurende een periode verbleven hebt in de stad Mazar-e-Sharif en dat u daar het offerfeest hebt gevierd (CGVS, pg. 9). Ook dit is dan weer niet consistent met uw verdere verklaringen dat u ontvoerd werd vanuit de moskee in uw dorp in diezelfde periode.

Uw enige verklaring voor al deze inconsistenties is het slechte verloop van het interview bij DVZ en de problemen die daar zouden geweest zijn met de tolk. Het CGVS heeft u echter expliciet aan de start van het interview de vraag gesteld hoe dit eerste interview verlopen was voor u. Uw antwoord hierop was 'het ging goed' en u bevestigde dat u alles hebt kunnen vertellen waarom u vreest terug te keren naar uw land (CGVS, pg.2). Nergens gaf u aan dat er vertaalmoeilijkheden geweest zijn en u ondertekende de vragenlijst en de verklaring gedaan op DVZ voor akkoord. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid is uw verklaring dat u het vergeten was hoe slecht het eerdere interview gelopen was (CGVS, pg.3). Indien het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werkelijk zo slecht is verlopen als u voorstelt bij confrontatie met inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen, is het niet aannemelijk dat u dit plots vergeten zou zijn.

U verklaart dat ook uw neven problemen hadden met de taliban en dat ook zij werden meegenomen om uw broer onder druk te zetten om te stoppen met zijn job (CGVS, pg. 17). Dit gebeurde nadat u Afghanistan had verlaten. Later verklaart u vreemd genoeg dat er voor uw zus en voor uw neven die daar wonen geen problemen zijn en dat alleen u werd lastig gevallen (CGVS, pg. 24). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze inconsistentie grijpt u terug naar uw eerste verklaring dat uw neven zouden zijn meegenomen."

Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker een deel van zijn gehoorverslag citeert over moorden waarvan zijn familie zou worden beschuldigd hetgeen leidde tot een vete waarbij 45 mensen werden gedood waaronder zijn neef, dient vastgesteld dat, naast hetgeen verzoeker citeert in zijn verzoekschrift, in het gehoorverslag dienaangaande tevens als volgt wordt gesteld:

"U hebt nooit eerder verteld over deze vete en de problemen in het dorp?

In het eerste interview zij de tolk dat ik kort moest zijn. Het interview nam maar 20 minuten in beslag hoe had ik dit allemaal kunnen vertellen?

Ik heb u aan het begin van het interview gevraagd of u alles had kunnen vertellen van redenen en u zei me daarnet expliciet ja, dus nu ben ik toch wel verbaasd.

Nu vraagt u veel vragen en toen hebben ze niet zoveel vragen gesteld. Ze zeiden altijd dat ik kort moest zijn. Omdat u vragen stelt vertel ik u alles.” (gehoorverslag CGVS, p. 17).

Er dient vastgesteld dat uit een lezing van de door verzoeker op de DVZ ingevulde vragenlijst inderdaad blijkt dat verzoeker op de DVZ geen melding maakte van problemen in zijn dorp omwille van een vete naar aanleiding van moorden waarvan verzoekers familie zou zijn beschuldigd en waardoor 45 mensen waaronder zijn neef zijn gedood (administratief dossier, stuk 17). Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Verder dient opnieuw vastgesteld dat, waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat tijdens het gehoor hierover geen verdere vragen werden gesteld, verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te “sturen”. Op het einde van het gehoor werd verzoeker bovendien gevraagd of hij alle redenen heeft kunnen vertellen waarom hij is gevlucht (gehoorverslag CGVS, p. 24). Verzoeker liet toen na om verdere verklaringen af te leggen over dit asielmotief. Ook in onderhavig verzoekschrift brengt verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit het bestaan, de context en de precieze reden van deze vete zou kunnen blijken, noch dat verzoeker persoonlijk bij deze vete betrokken is. Daarenboven plaatst verzoeker de moorden na het incident met zijn vader en grootvader, waarvan hoger reeds is komen vast te staan dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Er dient voorts vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de hierna volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing, die bijgevolg als vaststaand worden beschouwd:

“Het is verder opvallend dat u verklaart niet op de hoogte te zijn geweest van uw geplande vertrek uit Afghanistan en dat uw broer en moeder dit geregeld hebben buiten uw medeweten (CGVS, pg. 23). U verklaart dat u zou gebleven zijn in uw land als u kon kiezen, wat toch een opmerkelijke vaststelling is voor iemand die stelt voor zijn leven te vrezen (CGVS, pg. 23).

Als gevolg van deze vaststellingen hecht het CGVS geen geloof aan uw asielrelaas. De stukken die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan deze bevindingen en omvatten eerder nog meer inconsistenties met uw mondelinge verklaringen. Na vertaling van uw taskara (dd. 31/03/2016) blijkt hierop vermeld dat u 18 jaar was in het jaar 1386 (2007-2008). Dit houdt in dat u op de dag van het gehoor ongeveer 26 jaar oud bent. U verklaarde echter dat u op dat moment 23 jaar zou zijn (CGVS, pg. 5). Ook bij uw leeftijd kunnen dus vraagtekens geplaatst worden. Het artikel dat u voorlegt is afkomstig van een openbare nieuwssite en handelt over een incident dat heeft plaatsgevonden in het jaar 2009. Zoals reeds eerder aangehaald wordt hierin noch de naam van uw vader, noch deze van uw grootvader genoemd. De brief van uw schooldirecteur als bewijs van uw problemen heeft een gesolliciteerd karakter waaraan weinig objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. In ieder geval hebben documenten slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.”

De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie (stukken 3-6) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Opnieuw dient erop gewezen dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker. Bijgevolg volstaat deze informatie evenmin om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging in *concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst

een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Mazar-e-Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar-e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare

informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Mazar e-Sharif geldt dat de stad relatief geïsoleerd is geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden zonder duidelijk aanwijsbaar doelwit, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif van de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif van de provincie Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazar-e- Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Mazar-i Sharif vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat de stad Mazar-e-Sharif u niet onbekend is. U verklaart dat u al heel vaak geweest bent in de stad (CGVS, pg. 9). U verklaart dat u gedurende de ramadan voor een langere periode verbleven hebt in de stad omdat u daar het offerfeest kon vieren zonder problemen (CGVS, pg. 9). U ging met uw moeder naar de stad om kledij te kopen omdat de kwaliteit daar beter was (CGVS, pg. 9). Ook wanneer uw moeder ziek was en nood had aan medische behandeling ging u naar de stad (CGVS, pg. 9). U verklaart letterlijk dat wanneer u problemen had in uw dorp met de taliban, u samen met uw moeder naar de stad ging waar u veilig was (CGVS, pg. 9). U geeft aan dat Mazar veilig is (CGVS, pg. 9).

Hoewel u verklaart geen familie te hebben in de stad, heeft u wel een heleboel vrienden die daar wonen en bij wie u reeds terecht kon om te logeren tijdens uw verschillende verblijven in de stad (CGVS, pg. 9). Deze vrienden waren onder andere mensen die u kende uit het district Aqcha en die zich voor hun veiligheid verhuisd waren naar de stad (CGVS, pg. 9). U verbleef er soms ook op hotel (CGVS, pg. 9).

Uit uw verklaringen blijkt verder ook dat uw familie beschikt over ruimschoots voldoende financiële middelen om zich te hervestigen naar de stad. U verklaart zelf dat de financiële situatie van uw familie goed was, dat u geen economische of financiële problemen had (CGVS, pg. 11). U beschikte over gronden, waar u zelf niet op diende te werken en deze liet bewerken door zeven of acht landbouwers. U beschikte verder ook over verschillende winkels en 'sarais' (markten met daarin meerdere shops) in het districtscentrum van Aqcha die u verhuurde aan mensen en waarvan uw familie ook inkomsten had (CGVS, pg. 11). Uw familie had daar ook één shop die werd uitgebaat door uw neef waar u soms ging helpen (CGVS, pg. 11).

U slaagt er niet in ernstige redenen aan te brengen waarom u zich niet in Mazar-e-Sharif zou kunnen vestigen. De enige reden die u aanhaalt is dat uw moeder niet bereid was om te verhuizen omdat zij de eigendommen in uw dorp niet wilde achterlaten. Uw zus, die getrouwd is, woont ook in uw dorp Tabai en uw moeder wilde haar ook niet achterlaten (CGVS, pg. 9). U verklaart tegelijkertijd echter dat u wenst dat uw moeder naar België zou komen wonen als u een verblijfsvergunning toegewezen krijgt (CGVS, pg. 23). Wanneer u gevraagd wordt waarom uw moeder wel naar België zou willen verhuizen als zij weigerde te verhuizen naar Mazar-e-Sharif, is uw antwoord dat zij zou komen als u het haar zou vragen (CGVS, pg. 23). Hieruit kan afgeleid worden dat uw moeder bereid zou zijn om te verhuizen en zich dus ook zou kunnen hervestigen in de stad Mazar-e-Sharif .

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mazar-e-Sharif over een veilig en redelijk intern

vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. U haalt geen concrete feiten of elementen aan betreffende de situatie in de provincie Balkh."

Waar verzoeker opmerkt dat niet werd onderzocht of hij in Mazar-e-Sharif over een sociaal of familiaal netwerk beschikt dat hem effectief zou kunnen ondersteunen, dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: *"UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften."* (de Raad onderlijnt) Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Mazar-e-Sharif zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst immers slechts naar algemene informatie (verzoekschrift, stukken 3-6) die geen betrekking heeft op zijn persoon. Evenmin blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte informatie dat er in de provincie Balkh of de stad Mazar-e-Sharif sprake zou zijn van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat Mazar-e-Sharif voor hem geen onbekende stad is, dat hij er steeds terecht kon bij zijn vrienden en dat zijn familie beschikt over voldoende financiële middelen. In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan het louter ontkennen van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder deze *in concreto* te trachten te weerleggen, hetgeen geenszins kan worden aangenomen als een dienstig verweer. Waar verzoeker verwijst naar zijn Pashtoense origine, dient erop gewezen dat verzoeker naliët op de DVZ of op het CGVS melding te maken van enig persoonlijk probleem omwille van zijn etnische afkomst. Het voor het eerst opwerpen van dit element in onderhavig verzoekschrift is dan ook laattijdig. De informatie die hij citeert heeft overigens betrekking op 1997 en 1998 en kan bijgevolg bezwaarlijk worden beschouwd als actuele informatie. Geen enkele rechtsregel verplicht de asielinstanties overigens om een exact adres te bepalen in het geval van de toepassing van een intern vestigingsalternatief. Evenmin bestaat er een rechtsregel die verweerder ertoe zou verplichten om verzoeker tijdens zijn gehoor expliciet te confronteren met de vraag of hij zich zou kunnen vestigen buiten zijn regio van herkomst. Middels onderhavig beroep beschikt verzoeker over afdoende rechtsmiddelen om zijn verweer tegen een toepassing van een intern vestigingsalternatief *in casu* te organiseren. Verzoeker slaagt er blijkens het voorgaande niet in de hiervoor geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER